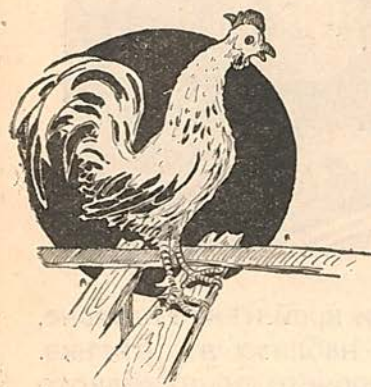

Викна дѣдо да се кара.

Викна дѣдо да се кара:
— Абре хора, луди хора,
Мишки гледатъ отъ хамбара,
А пѣтлитѣ отъ стобора.

Да е лѣто, като лѣто,
Аленъ поясъ ще разгъна,
И пшеница — златна злато,
Ще ви кажа какъ се жъне.

Ще размахамъ буйно сѣрпа,
Въ лѣво, въ дѣсно ще го вѣя
И ще махамъ бѣла кѣрпа,
Хемъ ще жъна, хемъ ще пѣя.

Чувате ли? Луди млади,
Не сте хора, като хора. —
Но на дѣдо се обади,
Герестъ пѣтлю отъ стобора...

И. Стубель.

Хасанъ — арабското момченце.

Въ пустинята, допето ти гледатъ очитѣ, все пѣсъкъ се вижда.

Слънцето пече тамъ така силно, че въ нагретия пѣсъкъ можешъ яйце да опечешъ. И тамъ, въ тая пустиня живѣе Хасанъ — арабското момченце.

Арабитѣ нѣматъ кѣщи. Тѣ живѣятъ подъ палатки. Въ палатката нѣма ни маса, ни столове. Всичката по-кѣщнина на арабитѣ се състои отъ меки възглавници и килими.